

oooh...!!!!

19 especificacions per a un disseny gaudinià
Antoni Gaudí i Comet, arquitectura OBRA FOTOGRAFICA by E. POIT

Al voltant d'aquest solstici d'estiu del 2026 Barcelona acollirà l'acte cabdal de la celebració de la capitalitat mundial de l'Arquitectura, el Congrés Mundial d'Arquitectes de la UIA i en aquest interregne temporal, tres exposicions ubicades en diversos punts de la Ciutat han contribuït a enaltir la presència de l'arquitectura i quin procés analític incita a la ciutadania a reflexionar vers aquella. I si dues d'aquestes han estat impulsades des de l'àmbit institucional, un altre ho ha tirat endavant per l'impuls i empena del seu autor i la disponibilitat de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya en oferir el seu espai.

Tanmateix lo curiós d'aquesta confluència de divers enfoc i procedència ha configurat una disposició triangular que evoca una mirada vers l'aura divina d'aquesta disciplina i si al nou centre de la urb establert per l'autor del seu pla d'eixample i expansió, l'Ildefons Cerdà, a la darrer legat edificatori dels MBM (Martorell – Bohigas – MacKay) el Dhab de la Plaça de les Glories catalanes hi rau "SENY i RAUXA, notícia de l'arquitectura catalana" comissariada per Jon Roig, Carme Ribas i Victòria Garriga en proposa un recorregut ampli i suggeridor que mostra la riquesa, la diversitat i la continuïtat històrica d'aquesta manifestació cultural de la nostra societat, cap al ponent de la ciutat, a tocar de la serrallada de Collcerola on per cert es disfruta d'una itinerant visualització aèria de la mateixa, en un teixit de baixa densitat que podríem titllar de suburbà i en un indret molt proper al de la darrera morada del darrer monarca del llinatge Comtal, el Rei Martí, la exposició "L'INSTINT de l'arquitectura, origen i evolució de l'arquitectura humana" comissariada per Arturo Frediani i Lara Alcaina ens presenta un relat que transcorre des de l'arquitectura animal fins als instints i emocions específics de la nostra espècie plantejant una hipòtesi original que depassant la concepció com una resposta tècnica i culturalment condicionada a una necessitat pràctica, ara també es defineix com un comportament amb profundes arrels evolutives.

Clou aquesta darrera exposició esmentada, una maqueta de la Sagrada Família i en paraules del propi Frediani, aquesta referència arquitectònica hi és per manifestar allò que encara la espècie humana no pot fer pels seus propis mitjans...

VOLAR...!

Antoni Gaudí esmentava que l'originalitat rau en tornar a l'origen i és aquí que seguint aquest recorregut vers a les exposicions que els barcelonins poden gaudir a la Ciutat quan seguint la estela de la cita gaudiniana i retornant a l'origen de Barcelona, és a Ciutat Vella on en el que podríem anomenar de "petit format"

hi trobem una exposició que dona continuïtat a allò que la ubicada en aquell espai soterrani de la part alta de la metròpolis havia deixat obert i heus aquí on al bell mig del districte fundacional de la capital catalana, a la “planta noble” d’un lloc hipersemblant, a la seu de L’Agrupació Fotogràfica de Catalunya (carrer Duc 14, pral – Ciutat Vella) i fins el 30 de juliol i a l’albira d’un efecte sorpresa, hi trobem el que acaba tancant aquesta configuració triangular, l’exposició **oooh...!!!!**, una mostra d’obra fotogràfica que no només ens descobreix una pausada i enriquida mirada de la Sagrada Família sinó que ens convida a reflexionar sobre el propi edifici i la seva relació amb la Ciutat

NOMÉS ARQUITECTURA...?

Comisariada per el crític d’art Al·lean Olko, i escenificada per l’arquitecte olle’Coderch evocant una munio de càmeres fotografiant el lluminós espai, la exposició és el resultat de més de 25 anys de vivències que l’autor de les fotografies ha mantingut durant aquest període amb l’esmentada obra gaudiniana, una autoria on al darrera hi hà el fotògraf quàntic Ei POiNT que disposa d’una llarga trajectoria en concursos internacionals havent superat de llarg els 10.000 premis i entre els que destaca el Discovery of the Year a l’Architecture Master Prize que anualment es celebra a Los Angeles

Tanmateix i a més a més del ja apuntat vers a la escenificació “in situ” de les imatges efectuada per ollé’Coderch i que suposa un refermament a l’ambient arquitectònic que protagonitza aquesta mostra, el fet d’anar-hi, el lloc on s’exposa i el desenvolupament del discurs traspuén referències multidisciplinars que van més enllà del que por representar una mera mostra de fotografies i si l’obra més icónica de l’arquitecte Antoni Gaudí és el motor que la impulsa i per tant la ja apuntada referencia a l’arquitectura, experiències derivades de l’urbanisme, la literatura i la física, la psicologia i la fotografia es conjumien alhora d’enriquir-la el que una vivència presencial emergeix d’**oooh...!!!!**

ANANT PEL BOSC

Guardant les distàncies amb la excepcional estadia “in situ” a la que no substitueix i en un itinerari que es deixa obert, l’observador anirà transitant des de la literalitat d’una mirada superficial fins al descobriment de la essència de la nau fruit d’una observació conscient que emergeix des de l’interior de qui amb atenció realitza l’acció que construeix la realitat.

Parafrasejant al visitant contemporani i després de donar un volt al monòlit, l’acció es trasllada a l’interior d’un recinte que per a la ciutat actual i a diferencia del que succeeix a la ciutat antiga no planificada, Gaudí, de manera dual ho planteja com a una expressió d’allò que citava vers a l’originalitat i és aquí on els referents als que foren “el lloc” i “la llar” dels nostres ancestres hi son presents i

d'ambdós és “el bosc” el que té la etiqueta de referencial a la nau de la Sagrada Família, un lloc on els primitius humans desenvolupaven la seva activitat, un lloc on els seus elements constituents no s'alimenten de la terra sino del cel, un lloc on per a la contemporània ciutat artificial i reglada, la llum evoluciona des de la misticitat vers a la naturalitat, un lloc on l'home posa a prova la seva fortalesa i on malgrat les ennuvol·lades que l'inseguretat de l'apercibibilitat de l'horitzó puguin esdevenir-li a l'urbanitas contemporani i repicant aquell anar vers a l'origen, al bosc s'ha de seguir ser-hi si no volem que les males herbes ens esborrin el camí

SENTIR LA CIUTAT

Desplaçar-nos a la seu de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya no només ens aporta la experiència de transitar per un dels teixits urbans amb més història de la Ciutat sinó que aquell efecte sorpresa que qui l'habitava en la seva època de major esplendor a l'edat mitjana om s'en adona de que encara es vigent i si uns segles enrera el entrar en els espais de les esglésies així ho produïa pel contrast de la immensitat mistificada de les naus front al intrincat laberint de la trama urbana, ara és l'itinerància vers a la sala Bruno Argemí el que així ho manifesta. Potser que els neons i la presència de botigues on el reclam comercial ens puguin desviar i distreure del propòsit d'anar a veure la mostra, potser que la traça neoclàssica del carrer del Duc no ens ubique en una traça urbana laberíntica on no sàpigues el que et trobaràs en el proper giravolt però al estar enfront del portal del núm 14, polzar el timbre, que se't obrin les portes, depassar la escala de cargol i ubicar-te davant de la amplitut i lluminositat de la Sala és tot una experiència que ens fa veure de que malgrat els segles que ja han passat, aquell efecte sorpresa que unes línies enrera havíem comentat, encara avui en dia romà vigent

UN APUNT LITERARI

La disposició de les imatges exposades configurant un poema visual de quatre estrofes quina mètrica segueix les pautes de la lliure composició de la contemporaneïtat és la referència literària i si de les quatre estrofes esmentades tres en són visibles als paraments, un pareat i dos octets n'és la distribució versificada que conforma la linialitzada distribució de les imatges sectoritzada al llarg de les parets

EL TARANNAR SENSORIAL

Si **oooh...!!!!** el títol amb el que s'ha anomenat aquesta mostra ens trasllada al comentari que majoritàriament aflora dels qui visiten el lloc, observant la cesura al parament que evocuen aquell obril els ulls que proposa el fet artístic m se'n adona de que als dos paraments on es disposa la mostra no es segueix el mateix

patró en la seqüenciació de les imatges. En efecte, mentres a l'ubicat a la paret més orientada a ponent no hi ha espai entre dugues imatges consecutives, a la paret d'enfront, la de llevant hi rau una discontinuïtat o fragmentació en la disposició

L'argumentari del conjunt escenificat per les imatges exposades és un viatge de la foscor a la llum, una expressió que des del pun de vista físic diríem que és més un a mena de joc de paraules que una cèrtesa física ja que des d'on parteix aquest , aquesta sensació d'absència de llum respon a la nostra incapaçitat per preebre la presència d'aquesta que s formulada fora del nostra àmbit perceptible i que serveix per a que els nostres fotoreceptors elaborin les senyals elèctriques a partir de les quals es construeix la nostra realitat

Un altre imput a tenir en compte és el de la direccionalitat de la mirada que Ei POiNT, el fotògraf autor de les imatges utilitza en la presa d'aquestes i que transcorren des del picat i la frontalitat de la dues primeres estrofes i que a la tercera ho són el contrapicat i la spherització

La conjunció del esmentat vers la seqüenciació de les imatges i la direccionalitat de la mirada ens trasllada a la referencia de caire psicològic de qui rau a l'interior de l'espai arquitectònic referencial de la mostra i on el modus supervivencia es clarament identificable en el primer contacte amb la nau per a passar a un estat consciencia presencial que es distingeix a la tercera estrofa un cop superada la delimitació d'unhoritzó que és el prístí objectiu i que aflora en las estrofes anterios i on els respectius caires cinemàtic i el pausat corroboren l'apuntat vers el canvi de l'estat anímic que la presència a la nau indueix

DE LA TRI A LA MULTI DIMENSIONALITAT

A més a més del ja comentat, sense referencies a elements parametritzables segons els àmbits de la física, res romandria expresat gràficament en suports bidimensionals sobre l'atenta mirada d'un munió de càmeres fotogràfiques amb solera que hi ha a la Sala

Tant si es tracta d'abstraccions del que es considera "realitat" o una figurativització més o menys realista d'aquella, en els microtúbols cerebrals es concibeix una construcció de l'observat que requereix que alló referenciat resti ubicat com a mínim en un entorn bidimensional si bé és el corresponent al espai físic tridimensional (llarg, ample i alt) el que rau de major preponderancia a l'àmbit de la expressió artística i per el cas del mostrat és a l'albira d'aquest darrer on hi rau el referent plasmat a les imatges a excepció de les darreres 3 de la tercera estrofa, aquelles que en alusió ortogràfica son mostrades com a "punts suspensius", és on alló refenciat rau en un espai quines dimensions no són concretitzades entre la quarta i la onzena dimensió que d'acord amb la teoria de cordes son les que disposa la realitat pero tanmateix i per el patró que mostren les imatges, es deduïble la seva ubicació en un espai multidimensional que la

física quàntica té actualment en formulació a través de diverses conceptualitzacions matemàtiques.

En efecte i encara que totes les imatges responen a una presa multipunt o panoràmica que en els processos digitals és on s'adquireix el màxim desenvolupament i que podem aseverar el seu caire de tècnica fotogràfica plenament digital, és a les primeres quinze imatges on la correspondència a un espai tridimensional és clarament identificable, les tres darreres d'aquesta mostra obtingudes en una presa on a més a més de ser multipuntual també requereix la realització d'un moviment rotacional al igual que efectua l'univers. Malgrat la reducció dimensional que representa la transposició de les imatges a un format bidimensional, mentres a les quinze primeres imatges hi ha una concordança local i predictable entre l'observat i lo plasmat, a les tres darreres imatge s'observa un patró on l'espai arquitectonic modifica la seva clàssica configuració cúbica inicial ver a una esferització, també emergeix o traspua un efecte pulsar delimitat entre una centrifugació entròpica i una direccionalització centrípeta vers a l'infinit

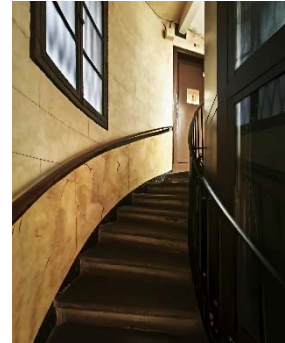
LA SEU DE LA AFC INCIDEIX EN L'EFFECTE SORPRESA

Finalment volia esmentar que ubicar aquesta exposició a la Seu de l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya no és baladí ja que aspectes relacionats amb el caire d'Entitat degana de la fotografia al País així com per a seva 'ubicació hipersemblant en el teixit urbà de Ciutat vella ens evoca el efecte sorpresa que les naus de les esglésies realitzen a qui transita per les ciutats antigues i onel fet de disposar d'una museització de càmeres fotogràfiques ens trasllada a aquell ambient plé d'ulls i càmeres que hi rau observant el singular espai gaudinià al que es refereix i posa en rellevància aqueta exposició

Més enllà del gest que indisociablement acompanyi a tota activitat artística, cal esmentar que **"oooh...!!!!"** ens proposa una variada experiència multisensorial

Alma Olko, direcció d'informatius d'olkophotoPress

PS – aquest article recull comentaris versats sobre la exposició **"oooh...!!!!"** efectuats pels intervinents en la seva elaboració, el fotògraf quantic Ei POiNT, l'arquitecte a.olle'Coderch i el crític d'art i comisari Al·lean Olko

oooh.....!!!!
Escenificacions per a un desig gaudiní
OBRA FOTOGRÀFICA by EI POINT

Inauguració:
9 de juny a les 19h
fins el 30 juliol 2025

Lloc:
Agrupació Fotogràfica
de Catalunya
Carrer del Duc, 14 pral.
Barcelona

Horari:
Dimecres 17:00-20:00h
Dissabtes 10:00-14:00h
Dijous 17:00-20:00h
Divendres 10:00-12:00h

